

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(8. august 2001)

Formandskabet og Kommissionen har nøje fulgt udviklingen i anklagerne mod dr. Saad Eddin Ibrahim og hans medarbejdere. Da han og nogle kollegaer oprindeligt blev arresteret og tilbageholdt uden sigtelse, gjorde man det fra EU's side via de rette kanaler klart, at man var bekymret over, at de var blevet anholdt uden sigtelse, og over den stærkt ladede og spekulative pressekampagne, der kunne kompromittere en retfærdig retssag.

Da dr. Ibrahim og hans kollegaer blev løsladt og efterfølgende sigtet for bl.a. at have misbrugt de EU-midler, der var ydet til et projekt om »uddannelse for demokrati« ledet af dr. Ibrahim, udsendte EF en klar og offentlig erklæring om, at det pågældende projekt havde været underlagt normale kontrol- og revisionsprocedurer, og at disse ikke havde givet grund til bekymring. Kommissionens delegation i Kairo understregede endvidere, at EU-støtte til projekter af denne art var helt berettiget og omfattet af rammeaftalen mellem EU og Egypten om gennemførelse af det finansielle og faglige samarbejde.

I løbet af denne retssag gav EU udtryk for, at forsvareren skulle have reel adgang til bevismateriale, og at procedurerne skulle følge lovformelig rettergang. Observatører fra EU har fulgt hele retssagen, og sammen med mange andre var de foruroliget over den måde, dommene blev afsagt på, tidsrummet for deres afsigelse samt deres strengthed, især over for dr. Ibrahim. Kommissionen fremsatte en stærk mundtlig erklæring (den 23. maj 2001), og EU's formandskab udsendte en erklæring (den 25. maj 2001), hvoraf det fremgik, at EU var »overordentlig foruroliget over de hårde domme, som Egyptens højesteret for statens sikkerhed afsagde« (en tekst sendes direkte til det ærede medlem og til Europa-Parlamentets sekretariat).

Retten var forpligtet til at angive begrundelsen for dommen inden for 30 dage efter arrestationen, og det har den lige gjort. Kommissionen er i øjeblikket ved at gennemgå den. De idømte vil kun kunne appellere dommen på grundlag af procedurefejl og er ved at overveje deres situation. Det siger sig selv, at det videre forløb vil blive fulgt nøje i håb og forventning om, at der vil blive fundet en løsning i overensstemmelse med det egyptiske retssystemets bedste traditioner.

(2002/C 81 E/069)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1789/01

af Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) til Kommissionen

(19. juni 2001)

Om: Forbrugerbeskyttelse

Kommissionen har for nylig afsluttet flere undersøgelser af, hvor store gebyrer der opkræves for små overførsler mellem lande i Den Europæiske Union.

Resultatet er klart. Der opkræves i gennemsnit et gebyr på 17 % for disse overførsler, og det er ti gange så meget som for indenlandske overførsler.

Hvilke foranstaltninger vil der blive truffet, og hvornår, for at ændre denne situation?

Hvornår vil gebyrerne for overførsler mellem landene i ØMU'en og gebyrerne for indenlandske overførsler blive ens?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(20. september 2001)

Det er korrekt, at tidligere, nylige og igangværende undersøgelser har vist, at der ikke har været noget fald af betydning i gebyrerne for detailbetalinger på tværs af grænserne.

Det er Kommissionens politiske mål, at der skal ske en tilnærmelse af gebyrerne for grænseoverskridende og indenlandske overførsler. Kommissionen har gentagne gange givet udtryk herfor, f.eks. i meddelelsen om »Detailbetalinger inden for det indre marked« fra januar 2000, i det svar, som den ansvarlige i Kommissionen for det indre marked, skattespørgsmål og toldunionen gav på Peijs-rapporten i Parlamentet den 26. oktober 2000, på Kommissionens rundbordskonference om »Etablering af et fælles betalingsområde« den 9. november 2000 samt i rapporten om forberedelserne til indførelsen af eurosedler og -mønter den 3. april 2001.

Kommissionen har altid lagt vægt på, at de forskellige gebyrer og provisioner skulle fastsættes på grundlag af konkurrence og markedskræfternes frie spil, og at EU-lovgivningen ikke skulle omfatte prisregulering. Kommissionen har derfor i mere end et årti opfordret banksektoren til at gennemføre de nødvendige investeringer i effektive og automatiske (og dermed billigere) grænseoverskridende betalingsystemer. Kommissionen anerkender bankernes indsats for at tilbyde deres kunder billigere grænseoverskridende betalinger, især i forbindelse med gennemførelsen af det internationale bankkontonummer (IBAN) og bankidentifikationskoden (BIC).

Da alle hidtidige — ikke lovgivningsmæssige — bestræbelser for at sænke gebyrerne for grænseoverskridende betalinger stort set har været virkningsløse, vedtog Kommissionen den 25. juli 2001 et forslag til en forordning om gebyrer for grænseoverskridende betalinger⁽¹⁾. Forordningsforslaget tager sigte på at sænke gebyrerne for grænseoverskridende betalinger på op til 50 000 EUR, således at disse gebyrer pr. 1. januar 2002 (for elektroniske betalingstransaktioner) og pr. 1. januar 2003 (for grænseoverskridende pengeoverførsler og grænseoverskridende checks) vil være de samme som for tilsvarende indenlandske overførsler.

Kommissionen er opmærksom på, at bankerne står over for en række store eksterne hindringer og forpligtelser, som i øjeblikket — i det mindste til dels — er årsag til de forskellige gebyrer. Forordningsforslaget indeholder foranstaltninger for at rydde disse hindringer ad vejen.

⁽¹⁾ KOM(2001) 439 endelig udg.

(2002/C 81 E/070)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1795/01
af Michael Gahler (PPE-DE) til Kommissionen

(19. juni 2001)

Om: EU-udvidelsen: Væsentlige konsekvenser for ansøgerlandenes kommunale og regionale myndigheder som gennemførelses- og godkendelsesinstanser — behov for nye forvaltningsstrukturer og -kapaciteter

I forbindelse med hvert eneste ansøgerland konstateres i Kommissionens årlige rapport om fremskridt manglende gennemførelse af EU-ret; der er navnlig tale om de lokale og regionale strukturer. Samtidig synes de nationale administrations absorptionsevne også at blive et problem. Det har EP, Regionsudvalget og de nationale bynetværk allerede henvist til. Et resultat af dette er f.eks. initiativet LRPP (Local and Regional Partnership Programme), der bl.a. via partnerskaber vil fremme gennemførelse af EU-retten også under nationalt plan.

1. Hvilke problemer er efter Kommissionens mening årsag til, at der i ansøgerlandene kun er gennemført spredte regionale og lokale foranstaltninger, selv om gennemførelsesbestemmelserne for Phare fra 1999 udtrykkeligt rummer bestemmelser om opbygning af institutioner på regionalt plan?
2. Er Kommissionen ikke enig i, at dens igangværende initiativer og instrumenter (partnerskaber, det nye »Twinning Light«, Interreg IIIC, Ispa og Sapard) ikke er tilstrækkelige til at løse problemerne med ansøgerlandenes kommunale og regionale kapacitetsmangler? Hvorledes planlægger Kommissionen at styrke den kommunale kapacitet til gennemførelse af EU-retten?
3. Mener Kommissionen ikke, at de mest nærliggende og billigste kilder til erfaring for ansøgerlandenes kommunale og regionale myndigheder er deres sidestykker i EU? Hvorfor støtter Kommissionen ikke aktivt sådanne partnerskaber inden for rammerne af de eksisterende budgetposter, således som EP allerede har krævet, bl.a. i betænkningen af Brok — A5-0250/2000, punkt 106?